

Zastrčil jsem bouchačku do tašky adidasů a obalil ji čtyřmi páry tenisových ponožek, co vůbec nepatřily k mému stylu, ale přesně o to mi šlo: když vás berou za drsňáka, jděte na to technicky; když vás berou za technického, jděte drsně. Já jsem velice technický chlapec. Tak jsem se rozhodl vypadat tak drsňácky, jak jen to jde. Samosebou, dneska musíte být parádně technický, než vůbec můžete pomyslet na drsňáctví. Musel jsem si obě ty patrony dvanáctky vytočit z mosazného бага na soustruhu a pak si je sám naládovat; musel jsem si vyrobit pákový lis, abych zalisoval zápalky - to všechno byla makačka. Ale věděl jsem, že to bude fungovat.

Spicha jsme domluvili v Drome na třiadvacet nula nula, ale přejel jsem podzemkou tři zastávky za nejbližší stanici a vrátil jsem se pěšky. Bezva postup.

Omrknul jsem, jak vypadám v chromovaném obkladu kávového kiosku, typ bělocha s ostrými rysy a chomáčkem tuhých tmavých vlasů. Na Sony Mao byly bezva holky pod nůž a bylo čím dál tím těžší je odpálkovat, když už jsem vyslal ty šik náznaky očními víčky. Ralfiho Zjeva by to asi neoklamalo, ale mohlo mi to pomoci dostat se k jeho stolu.

Tohle Drone je jedna velká úzká haluzna s barem na jedné straně a stoly na druhé, plná teploušů a veksláků a kompletní sestavy šejdířů. Ten večer Magnetické Psí Sestry stály u dveří, a nepřál jsem si pokoušet se proklouznout kolem nich, kdyby se věci nedařily. Jedna byla černá a druhá bílá, ale kromě toho byly obě natolik totožné, jak jen to plastická chirurgie umí udělat. Táhly to spolu už dlouho a při rvačce se od nich nedalo čekat nic dobrého. Nikdy jsem si nebyl úplně jistý, která z nich byla původně chlap.

Ralfi seděl u toho stolu jako vždycky. A dlužil mi spoustu peněz. Měl jsem hlavu napěchovanou stovkami megabytů na systému blbec/chytrák, bez možnosti vědomého přístupu k informací. Ralfi ji tam ponechal. No a pak si pro ni nepřišel. Jenom Ralfi mohl ty údaje získat pomocí kódové věty, kterou sám vymyslel. nejsem z laciného kraje, a za přetaženou skladovací lhůtu účtuji astronomické částky. A Ralfi se včas neobjevil.

A pak jsem slyšel, že Ralfi Zjev na mne vyhlásil cenu. Tak jsem to zařídil, abychom se sešli v Drome, ale zařídil jsem to jako Edward Bax, tajný dovozce, co přijel z Ria a Pekingu.

V Drome to kovové páchlo nervovým napětím. Svaloušové, co se prodírali davem, na sobě napínali svou výbavu, snažili se o úzké chladné úsměvy a někteří se tak ztráceli pod superstrukturou svalových implantátů, že už jejich rysy nebyly skutečně lidské.

Promiňte. Promiňte, přátelé. To jenom Eddie Bax. Rychlý Eddie Dovoze, se svou profesionálně neurčitou sportovní taškou, a prosím nevšímejte si té skuliny, jen tak úzké, aby se do ní vešla pravá ruka.

Ralfi nebyl sám. Osmdesát kilo kalifornského blond hovězího se ostražitě rozvalovalo v křesle vedle něho, celé popsané uměním sebeobrany.

Rychlý Eddie Bax seděl v křesle před nimi, dřív než hovězí pracky zmizely ze stolu. "Černej pás?" zeptal jsem se ostře. Příkývl, černé oči automaticky snímaly prostor mezi mýma očima a mýma rukama. "Já taky," řekl jsem. "Mám to v téhle tašce." A strčil jsem ruku skulinou a palcem odjistil. Cvakla. Dvouhlavňová dvanáctka se spouštěma svázanýma drátem.

"To je zbraň," řekl Ralfi a chlácholivě položil kyprou ruku na napjatý modrý nylon na zádech toho chlapce. "Johnny má v tašce starou střelnou zbraň." Tak to dopadlo s Edwardem Baxem.

Byl to, myslím, vždycky Ralfi. Takový nebo Onaký, ale za svou získanou přezdívku vděčil jen své mimořádné marnivosti. S postavou podobnou přezrálé hrušce nosil už dvacet let kdysi slavnou tvář Christiana Whita - Christiana Whita ze skupiny Aryana Reggae, známého jeho generaci jako Sony Maon, finalista z rockových závodů. V těchhle volovinkách jsem fík.

Christian White, klasický pop zjev, zpěvacké svaly s vysokou rozlišovací schopností, vyleštěné lící kosti. Andělský v jednom světě, přitažlivě zvrhlý v jiném. Jenže za tou tváří žily Ralfiho oči, a byly malé a studené a černé.

"Tak prosím," řekl, "vyřídíme to jako obchodníci." Jeho hlas byl poznamenán strašlivou účastnou přítomností, a koutky svých krásných úst Christiana Whita měl vlhké. "Tady Lewis," pokývnul směrem k hovězákovi, "je koule masa." Lewis to vzal nepohnutě a vypadal jako něco vyrobeného ze skládačky. "Ty nejsi koule masa, Johnny."

"To víš, že jsem, Ralfi, pěkná koule masa přecpaná implantátem, ve který

můžeš schovávat špinavý prádlo, zatímco jdeš nakupovat lidi, kteří mne zabijí. Od mého konce tašky to, Ralfi, vypadá, jako bys měl něco vysvětlovat."

"Je to úplně nová várka, Johnny." Hluboce vzdychnul. "V mé roli zprostředkovatele."

"Překupníka," upřesnil jsem.

"Jako zprostředkovatel jsem obvykle velmi opatrný na své zdroje."

"Nakupuješ od těch, co kradou to nejlepší. Chápu."

Znovu vzdychl. "Snažte se," řekl unaveně, "nekupovat od blbců. Tentokrát, jak se obávám, jsem to udělal." Třetí povzdech byl znamení pro Lewise, aby odpálil nervový paralyzátor, který přilepili pod stůl na mé straně.

Dal jsem do toho všechno, co ve mně bylo, abych ohnul ukazováček na pravé ruce, ale zřejmě jsem už s ním nebyl spojený. Cítil jsem kov pistole i pěnovou pásku, kterou jsem omotal kolem tvrdé pažby, ale moje ruce byly z chladného vosku, vzdálené a nehybné. Věřil jsem, že Lewis je skutečná koule masa a utrhne ten ztuhlý prst od spouště, ale neudělal to.

"Měli jsme o tebe starosti, Johnny. Velké starosti. Víš, to, co tam máš, patří Yakuze. Nějaký cvok jim to sebral. Mrtvý cvok."

Lewis se uchechtl.

Teď už to dávalo smysl, ošklivý druh smyslu, jako pytle vlhkého písku, které mi někdo klade na hlavu. Zabíjení nepatřilo k Ralfiho stylu. Ale nechal se uskřípnout mezi Syny Neónové Chryzantémy a něco, co jim patřilo - nebo spíš něco jejich, co patřilo někomu jinému. Ralfi samozřejmě mohl použít kódové věty a převést mě na blbce/chytráka, a já bych vyplivnul ten horký program a nepamatoval bych si ani čtvrt tónu. Překupníkovi, jako je Ralfi, by to normálně stačilo. Jenže Yakuza ví o Skvidu, už proto, a nebude chtít se starat o vymazání těch slabých, a zato trvalých stop programu v mé hlavě. Nevěděl jsem toho o Skvidu moc, ale nějaké historky jsem přece jenom slyšel a zařekl jsem se, že je klientům nebudu nikdy opakovat. Ne, Yakuze by se to nelíbilo, příliš se to podobá důkazu. Nedostali by se tam, kde jsou, kdyby nechávali důkazy volně běhat. Živé.

Lewis se usmíval. Myslím, že si představoval jeden bod za mým čelem a maloval si, jak se tam dostane tvrdou cestou.

"Helejte," řekl tichý hlas, patřil ženské, někde za mým pravým ramenem, "vy kovbojové se tu moc dobře nebavíte."

"Pakuj se, štetko," řekl Lewis nehnutou snědou tváří. Ralfi se netvářil nijak.

"Zapřemejšlejte. Nechcete koupit trochu dobrého vodvazu?" Odsunula židli a rychle si sedla, dřív, než ji stačili zastavit. Jen tak tak že se dostala do mého strnulého zorného pole, hubená holka se zrcadlovkami, tmavé vlasy zastřižené do tuhého chomáče. Byla v černé kůži a tričku s šikmými červenými a černými pruhy. "Gram za osmičku."

Lewis podrážděně zafuněl a pokusil se ji srazit ze židle. Nějak se docela netrefil a její ruka vyletěla vzhůru a zřejmě mu škrtla o zápěstí, jak letěla kolem. Jasná krev pokropila stůl. Popadl se za zápěstí, až mu zbělely klouby, a krev mu prýštila mezi prsty.

Copak neměla prázdnou ruku?

Měl by se o něho postarat nějaký ten chlápek přes šlachy. Opatrně vstal a ani neodsunul židli. Překotila se nazad a on vyšel z mého zorného pole.

"Měl by se mu na to podívat doktor," řekla. "Je to ošklivá rána."

"Nemáš ponětí," řekl Ralfi najednou unaveně, "do jak hlubokých sraček si spadla."

"Vážně? Tajemství. Vždycky mě vzrušovalo tajemství. Třeba proč je váš přítel tak tichý. Jako by zmrznul. Nebo k čemu je tohle," a zvedla malou ovládací jednotku, kterou nějak sebrala Lewisovi. Ralfi vypadal nemocně.

"Hele, nechtěla bys třebaš čtvrt miliónu, dát si to a jít pryč?" Tlustá ruka se zvedla a nervózně se dotkla jeho bledé povislé tváře.

"To, co chci," řekla a luskla prsty, až se jednotka roztočila, "je práce, kšeft. Váš mládenec si poranil zápěstí. Ale kvůli čtvrt miliónu budu makat místo něho."

Ralfi ze sebe výbušně vypustil vzduch, rozesmál se a ukázal zuby, které nebyly udržované na vyšší standardu Christiana Whita. Pak stiskla vypínač.

"Dva milióny," řekl jsem.

"Chlápek podle mého gusta," řekla a zasmála se. "Co je v té tašce?"

"Bouchačka."

"Drsárna." Mohla to být lichotka.

Ralfi neřekl vůbec nic.

"Jmenuju se Miliónek. Molly Miliónek. Chcete se odtud dostat pryč, šéfe? Lidi začínají koukat," vstala. Měla na sobě kožené džíny v barvě uschlé krve.

A poprvé jsem uviděl, že ty zrcadlovky jsou chirurgické inleje, stříbro bez přechodu vycházelo z jejich vystouplých lícních kostí a překrývalo oči v jamkách. Spatřil jsem v něm svou tvář.

"Já jsem Johnny," řekl jsem. "Vezmeme pana Zjeva s sebou."

Byl venku, čekal. Vypadal jako standardní turistický techno, v plastických zorkách a pitomém havajském tričku potištěném zvětšeninami nejoblíbenějších mikroprocesorů jeho firmy, mírný chlapiček, který se posadí nejspíš k baru a bude tam chroupat burizony bez nálevu. Vypadal na to, že rád zpívá hymnu své společnosti a nekonečně dlouho si potřásá rukou s barmanem. A všichni teplouši a veksláci ho nechají na pokoji, protože vypadá tak beznadějně konzervativně. Do ničeho se nepustí a když, tak bude opatrný na kreditkartu.

Jak jsem si to později dal dohromady, museli mu amputovat část levého palce, někde za prvním kloubem, nahradili to umělým koncem a do něj vložili cívku z diamantového analogu Ono-Sendai. Na ni pak pečlivě namotali tři metry monomolekulárního vlákna.

Molly se zapletla do nějaké výměny názorů s Magnetickými Psími Sestrami a tím mi dala šanci, abych Ralfiho protáhl dveřmi se sportovní taškou lehce přitlačenou k jeho kříži. Slyšel jsem tu černou zasmát se.

Mrknul jsem vzhůru, jen tak reflexivně, možná proto, že jsem si na ně nikdy nezvykl, na ty vybuchující oblouky ohně a stínů geodesiků nad nimi. To mě možná zachránilo.

Ralfi šel dál, ale nemyslím, že se pokoušel uniknout. Myslím, že už to vzdal. Asi už měl tušáka, do čeho jdeme.

Sklopil jsem oči zrovna včas, abych ho viděl vybuchnout.

Přehrávka celé scény ukazuje Ralfiho, zrovna když dělá krok kupředu, a ten malý techno vyklouzává odnikud a usmívá se. Jen náznak úklony a levý palec mu upadne. Je to ale připravený trik; palec na něčem visí. Zrcadla? Drátky? A Ralfi se zastaví, zády k nám, temné pŕlměsíce potu v podpaží jeho bledého letního obleku. On ví. Musel to vědět. A pak ten kouzelnický palec, těžký jako olovo, vylétne v bleskovém švihu jo-jo, neviditelné vlákno, které ho spojuje s rukou vraha, projde naskrz Ralfiho lebku těsně nad obočím, vzlétne vzhůru a pak klesá a rozkrojí ten hrudkovitě tvarovaný trup od ramene po zadek hrudního koše. Řez je tak jemný, že krev vytryskne, až když selžou synapse a první škuby odevzdají tělo gravitaci.

Ralfi se rozpadl v růžovém oblaku tekutin a tři rozporcované části se hroutily na dlažbu. V naprostém tichu.

Popadl jsem sportovní tašku a moje ruka sebou šklubla. Zpětný náraz mi málem zlomil zápěstí.

Muselo zřejmě pršet, stuhly vody zurčely z rozbitého geodesiku a třískaly do dlažby za námi. Krčili jsme se v úzké mezeře mezi chirurgickým butikem a obchodem se starožitnostmi. Vyklonila jedno zrcadlové oko za roh a zaznamenala před Drome jeden volk-modul s blikajícím červeným světlem. Zametali Ralfiho. A kladli otázky. Byl jsem pokrytý popaléným bílým chmýřím. Tenisové ponožky. Sportovní taška se mi narolovala jako plastický náramek kolem zápěstí.

"Nechápu, jak jsem ho sakra mohl minout."

"Poněvadž je rychlejší, moc rychlejší." Obejmula si kolena a houpala se dozadu a dopředu na podpatcích. "Nadupali mu nervovej systém. Fabrická práce." Usmála se a rozkošnický zavrňela. "Já toho chlápka dostanu. Ještě večer. Je nejlepší, jednička, za všechny prachy, majstrštyk."

"Co musíš udělat za dva miliony, je zachránit mi kůži. Toho tvýho miláčka tam vzadu nejspíš vypěstovali v kádi v Chiba City. Je to zabíječ Yakuzy."

"Chiba. Jo. Hele, Molly je taky z Chiby."

A ukázala mi ruce, prsty trochu roztažené. Měla štíhlé prsty, zašpičatělé, velmi bílé ve srovnání s naleštěnými vínovými nehty. Deset čepelí vyklouzlo z pouzder pod nehty, každá z nich tenký dvoubřitý skalpel z bledě modré oceli.

V Nighttownu jsem nikdy netrávil moc času. Nebyl tam nikdo, kdo by chtěl platit za pamatování, spíš většina z nich by platila za zapomínání. Generace ostrostřelců uštípovaly neony, až to údržbářské čtyři vzdaly. I v poledne tam bylo jako v komíně.

Kam byste šli, kdyby po vás hmatal svými dlouhými klidnými prsty nejbohatší zločinecký řád světa? Kde byste se ukryli před Yakuzou, které patří komsaty a nejmíň tři raketoplány? Yakuza je opravdu nadnárodní. Yakuza pohltila Iriády, Mafii a Spojenou korsickou padesát let předtím, než jsem se narodil.

Molly měla odpověď: schováš se v Díře, v tom nejnižším kruhu, kde každý vnější vliv vyvolá rychlé soustředné vlnění čistého ohrožení. Schováš se v Nighttownu. Ještě lepší, schováš se nad Nighttownem, protože Díra je obrácená a dno toho koflíku se dotýká oblohy, kterou Nighttown nikdy nevidí, zpocený pod svými vlastními nebesy z akrylové pryskyřice, tam nahoře, kde Lo Tekové se krčí

v temnu jako chrliče, pašované cigarety v koutku úst.

Měla ještě jednu odpověď.

"Jsi tedy zamčený na devět západů, Johnny-sane? Bez hesla z tebe ten program nevypadne?" Zavedla mne do stínů, které čekaly za svitem peronu podzemky. Betonové stěny byly pokryté čmáranicemi, roky je propletly do jediné čaročmáranice vzteku a úzkosti.

"Data k uskladnění jsou zaváděna prostřednictvím modifikovaného souboru mikroimplantovaných konstraautických protéz," přehrál jsem nejnudnější verzi mého standardního nabídkového projevu. "Klientův kód je zaznamenán speciálním čipem. Kromě Skvidu, o kterém v naší branži neradi mluvíme, neexistuje prostředek, jak tvé heslo získat. Nelze ho vydrogovat, vyřezat, vymučit. Já ho neznám a nikdy jsem ho neznal."

"Skvid? Kouše to?" vynořili jsme se v opuštěném uličním tržišti. Nejasné postavy se na nás dívaly přes vylidněné náměstí, zaneřádané rybími hlavami a shnilým ovocem.

"Supravodivý kvantový interferenční detektor. Za války je měli na ponorkách k vycucávání nepřátelských kybersystémů."

"Vážně? Z válečného loďstva? Z války? Skvid by ten tvůj čip přečetl?" Zastavila se a pocítil jsem, že za těmi dvěma zrcadly má oči.

"I ty nejprimitivnější modely dokáží změřit magnetické pole milionkrát slabší, než je pole Země: je to jako když se zachytí šepot na řvoucím stadionu."

"Policajti to dokážou taky s parabolickými mikrofony a laserem."

"Ale tvoje data jsou v bezpečí." Profesionální hrdost. "Žádná vláda nevybaví svoje fyzly Skvidem, dokonce ani tajnou službu. Mají strach ze srandiček mezi složkami; jsou náchylné k watergatárnám."

"Z válečného loďstva," řekla a její úsměv zářil mezi stíny. "Z válečného loďstva. Mám tady dole kámoše, který byl u námořníků, jmenuje se Jones. On je šmejdek, víš? Měli bysme mu něco přinýst."

"Šmejdek?"

"Delfín."

Byl to něco víc než delfín, ale z opačného pohledu delfínů mohl vypadat jako něco míň. Pozoroval jsem ho, jak sebou mrská ve své galvanizované nádrži. Voda šplouchala přes okraje a máčela mi boty. Byl to kyborg.

Vztyčil se ve vodě a předvedl nám okoralé pláty na bocích, jakousi vizuální hříčku, která ukrývala jeho graciéznost pod okázalým brněním, neohrabaným a prehistorickým. Dvojice znetvořenin po stranách lebky byla vyrobena jako schránka pro senzorové jednotky. Na exponovaných částech jeho bělošedé kůže bylo vidět stříbřité pruhy.

Molly hvízdla. Jones mrsknul ocasem a další voda se přelila přes okraj nádrže.

"Co to tady je?" Zíral jsem na nezřetelné objekty v temnotách, rezavějící řetězy a předměty zakryté dehtovým plátnem. Nad nádrží visela hrubá dřevěná konstrukce, křížem krážem ověšená řetězci vánočních světel.

"Oddycháč. ZOO a karnevalové taškařice. Promluvte si s válečnou velrybou. A tak podobně. Tahle velryba Jones je..."

Jones se znovu vynořil a upřel na mne smutné a prastaré oko.

"Jak může mluvit?" Najednou se mi chtělo odejít.

"V tom je ten vtip. Jonesi, řekni ahoj."

A najednou se rozsvítily žárovky. Svítily rudě, bíle a modře.

RBMRBMRBM

RBMRBMRBM

RBMRBMRBM

RBMRBMRBM

RBMRBMRBM

"Pěkná symbolika, jak vidíš, ale kód je tajný. V námořnictvu ho připojovali nad audiovizuální displej." vytáhla z kapsy úzký balíček. "Čistej fet, Jonesi. Nechceš?" strnul ve vodě a začal se potápět. Pojala mě panika, protože jsem si uvědomil, že to není ryba, že se může utopit. "Jonesi, potřebujeme klíč od Johnnyho banky. Spěchá to."

Světla zamrkala a zhasla.

"Udělej to, Jonesi!"

M

MMMMMMMM

M

M

M

Modré žárovky, tvar kříže.

Tma.

"Čistěj, je čirej. No tak, Jonesi."

BBBBBBBB

BBBBBBBB

BBBBBBBB

BBBBBBBB

BBBBBBBB

Bílá záře sodíku jí rozmyla rysy a zůstaly jen jednobarevné stíny uvízlé pod
tícními kostmi.

R RRRR

R R

RRRRRRR

R R

RRRR R

Ramena rudé svastiky se křivila v jejích stříbrných brýlích. "Dej mu to,"
řekl jsem. "Je to jasné."

Ralfi zjev. Žádná představitost.

Jenom vystrčil polovinu svého opancéřovaného trupu přes okraj nádrže a už
jsem si myslel, že kov povolí. Molly mu píchla injekci, vrazila jehlu mezi
desky. Zasyčelo to. Explodovaly světelné čáry, rozlétly se po konstrukci a pak
umřely do tmy.

Nechali jsme ho malátně kličkovat a převalovat se v temné vodě. Asi se mu
zdálo o válce v Pacifiku, o kyberminách, které zneškodnil tím, že se opatrně
pohroužil do jejich obvodů svým Skvidem, kterého teď použil, aby vyzvedl Ralfiho
patetické heslo z čipu pohřbeného v mé hlavě.

"Já chápu, že po demobilizaci proklouzl i s tím nepoškozeným krámem, ale jak
mohl kybernetickéj delfín přivyknout drogám?"

"Válka," řekla. "Všichni byli. Zařídili to námořníci. Jak jinak bys je chtěl
přinutit, aby pro tebe pracovali?"

"Nevím, jestli z toho kouká dobrej kšeft," řekl ten pirát, aby vyždímal
prachy navíc. "Cílové souřadnice komsatu bez registrace."

"Nezdržuj mě, nebo přestaneš koukat úplně," řekla Molly, naklonila se přes
podrápanou desku jeho stolu a namířila na něho ukazovák.

"Třeba byste mohli ty mikrovlny koupit někde jinde?" Za jeho Mao-fasádou se
schovával tvrdej kluk. Nejspíš se v Nighttownu narodil.

Škrtila rukou před jeho sakem a úplně mu odpárala klopou. Ani ji nepomačkala.

"Dohodneme se nebo ne?"

"Dohodneme," řekl a díval se na zničenou klopou, doufaje, že to vypadá jen
jako zdvořilý zájem. "Dohodneme."

Zatímco jsem připravoval dva magnetáky, které jsme si koupili, otevřela zip
kapsičky na rukávu a vytáhla ten kus papíru, který jsem jí dal. Rozložila ho a
tíse četla, pohybujíc rty. Pokrčila rameny. "Je to vono?"

"Jeď," řekl jsem a naráz jsem zmáčknul na obou mašinách knoflík RECORD.

"Christian White," zarecitovala, "a jeho skupina Aryana Reggae."

Věrný Ralfi, fanoušek do úmrtního dne.

Přechod na režim blbec/chytrák je vždycky míň náhlý, než čekám, že bude.
Kancelář pirátské vysílačky byla maskovaná jako turistická agentura, v pastelové
kostce napěchovaný stůl, tři židle a vyruďlý plakát švýcarských orbitálních
lázní. Pár ptáčků na hraní s tělíčky z foukaného skla a tenkýma nožkama se
monotónně nahýbal k plastické nádobce s vodou na polici vedle Molly. Jak jsem
přecházel na režim, pohyb se postupně zrychloval, až se pérové korunky na jejich
hlavách spojily do jednolitého oblouku. Světélka LED na nástěnných hodinách,
která odměřovala vteřiny, pak už jen bezvýznamně pulzovala. Molly a ten její
chlápec s Mao-tváří vypadali nezřetelně a jejich ruce se občas pohnuly v náznak
hmyzího pohybu. A nakonec to všechno ustrnulo do studené šedé nehybnosti a
nekonečné tónové básně umělého jazyka.

Seděl jsem a tři hodiny jsem zpíval ukradený program mrtvého Ralfiho.

Třída běží čtyřicet kilometrů od jednoho konce ke druhému, ošumělá řada
Fullerových domů zakrývala to, co kdysi bylo předměstskou tepnou, kdyby někdo
odklopil za bílého dne všechny ty klenby, dovnitř by vpadla šedivá nápodoba
slunečního světla, filtrovaná akrylovými vrstvami, pohled jako na vězeňských
kresbách Giovanniho Piranesiho. Nighttown neplatí žádné daně a nedostává služby.
Neónové oblouky jsou mrtvé a geodesiky pokryla vrstva sazí z kuchyňských ohňů.
Kdo by si všiml v takřka naprosté temnotě nighttownského dne, že pár tuctů
sílených dětí zmizelo v podkroví?

Šplhali jsme dvě hodiny po betonových schodištích a ocelových žebřících

kolem opuštěných konstrukcí a prachem pokrytých strojů. Začali jsme kdesi, kde to vypadalo jako nepoužívaná údržbářská dílna, nacpaná trojúhelníkovými dílci střešní konstrukce. Všechno tu pokrývala jednotvárná vrstva sprejových čaranic: jména gangů.

Iniciálky, data, která se táhla až k přelomu století. Čaralice nás provázely při cestě vzhůru, bylo jich stále méně, až se pak objevovalo v pravidelných intervalech jen jediné jméno: LO TEK. Nápadné černé verzáky.

"Kdo je to LO Tek?"

"My ne, šéfe," šplhala po vratkém hliníkovém žebříku a zmizela v otvoru vyřezaném do zchátralého plastiku.

"Bídna technika, nízká technologie." [»Low technique, low technology«, pozn. IOL]

Plastik tlumil její hlas. Následoval jsem ji a snažil se šetřit bolavé zápěstí. "Mysleli, že ten tvůj trik s bouchačkou je vymrskanej, tihle LO Tekové."

O hodinu později jsem se protáhl dírou, tentokrát šišatě vyřezanou do zpuchřelé překližkové desky, a tam jsem viděl svého prvního LO Teku.

"V pořádku," řekla Molly a položila mi ruku na rameno. "Je to jen Čokl. Ahoj, Čokle."

V tenkém paprsku její náramkové baterky na nás hleděl svým jediným okem a pomalu vysouval tenký šedavý jazyk a olizoval si obrovské ratafáky. Nechápal jsem, jak někdo může považovat transplantaci dobrmanova chrupu na člověka za bídnu techniku. Imunosupresiva nerostou právě na stromech.

"Molly." Změna chrupu měla vliv na jeho výslovnost. Proužek slin stékal z pokrčeného horního pysku. "Slyšel jsem vás jít. Už dlouho." Mohlo mu být patnáct, ale tvář se zejícím očním důlkem vytvářela masku dokonalé zvířeckosti. Vyžadovalo to čas a jistý druh tvořivosti, aby se taková tvář vytvořila, ale jeho postoj dával najevo, že se mu za ní žije dobře. Měl na sobě rozpadlé džíny, černé špinou a v záhybech oprýskané. Byl bos a do půl těla nahý. Provedl něco s ústy, aby to vypadalo jako úsměv. "De po vás, vy dva."

Daleko odsud, tam dole v Nighttownu, prodavač vody vychvaloval svoje zboží.

"Deme po provazech, Čokle?" Smýkla světlem na stranu a já uviděl tenké provazy zachycené v očkách, provazy, které běžely někam stranou a tam mizely.

"Zhasni to zasraný světlo!"

vypnula ho.

"Jak to, že ten, co po vás de, nemá světlo?"

"Nepotřebuje ho. Bacha na něj, Čokle. Jesli vaše strážé do něho jen cvrknou, vrátěj se domů po taškách."

"To je přítel přátel, Molly?" Byl nesvůj. Slyšel jsem, jak mu sklouzla noha po zvětšelé překližce.

"Ne. Ale je můj. A tenhle," plácla mě po rameni, "je přítel. Jasný?"

"Jistě," řekl bez velkého nadšení, podupáváje po okraji desky, kde byla očka lan.

Čokl začal na napnutých lanech vytukávat nějakou zprávu. Nighttown se rozkládal pod našima nohama jako dětské městečko pro krysy; drobná okna osvětlená svíčkami, několik nevlídných náměstí osvětlených lampami na baterii nebo karbidkami. Představoval jsem si staré muže u jejich nekonečných her domina, pod teplými tučnými kapkami kanoucimi z prádla zavěšeného mezi trámy překližkových chatrčí. A pak jsem si pokusil představit si jeho, jak trpělivě leze vzhůru ve svých perkách a ošklivém turistickém tričku, přívětivý a neuspěchaný. Jak nás dokáže sledovat?

"No Bože," řekla Molly. "On nás cítí."

"Kouříš?" Čokl vytáhl zmačkanou krabičku z kapsy a vyklepl zploštělou cigaretu. Yiheyuan s filtrem. Takže LO Tekové kšeftují na černém trhu. Čokl a Molly se vrátili k původní hádce, která se zřejmě točila kolem Mollyina přání použít určité části pozemků LO Teků.

"Hodně jsem pro tebe udělala, chlape. Chci to patro. A chci muziku."

"Jenže nejsi LO Tek..."

A takhle nějak to pokračovalo po větší díl cesty kilometr dlouhé, kde nás Čokl vedl po rozhoupaných lávkách a provazových žebřících. LO Tekové lepí své sítě a brlohy ke ke konstrukci města velkými kapkami epoxy a přespávají nad propastí v provazových hamakách. Jejich země je tak rozptýlená, že místy nepředstavuje nic než místečko, kde se dá chytit rukama a nohama, vysekané do vzpěry geodesiku.

Říkala tomu Patro Smrti. Jak jsem tam lezl, moje nové boty Eddieho Baxe klouzaly po rezavém kovu a vlhkých překližkách, říkal jsem si, čím je to tam nebezpečnější než zbytek území. Současně jsem ale vycítil, že Čoklovy protesty byly jen rituální a že ona už byla přesvědčená, že se dostane tam, kam má namířeno.

Někde pod námi Jones kroužil v nádrži a pocítoval první záchvěvy fetové kocoviny. Policie už asi otravuje štamgasty v Drome otázkami kolem Ralfiho. Co dělal? S kým to vyšel ven? A Yakuza vetře svou duchovitou tělesnost do městských databank ve snaze získat můj obraz obsažený v očíslovaných kontech, pojišťovacích smlouvách, účtech a pohledávkách. Jsme informační ekonomika. Učí nás to ve škole. Neříkají nám ale, že se nemůžeme ani pohnout, aniž bychom za sebou nechávali stopy a útržky, zdánlivě bezvýznamné úlomky osobní informace. Úlomky, které mohou být posbírány, zvýrazněny...

Jenže v tuhle dobu ten pirát už předal naši zprávu na linku vedoucí do mrtvé schránky komunikačního satelitu Yakuzy. Jednoduchá zpráva: Odvolejte psy, nebo roztroubíme váš program na všechny strany.

Program. Neměl jsem ponětí, co obsahoval. Jenom jsem zpíval písničku, s nulovým porozuměním. Byla to pravděpodobně výzkumná data, protože Yakuza se věnovala na nejvyšší úrovni průmyslové špionáži. Jemná práce, okrást Ono-Sendai jakoby mimoděk tím, že jejich data jsou zadržena a pokud za ně nebude vyplaceno výkupné, výzkum ztratí zuby protože výsledky budou zveřejněné.

Ale copak se nedá sázet na všechna čísla? Copak není pro ně lepší mít co k odprodeji firmě Ono-Sendai než mít jednoho mrtvého Johnnyho z Memory Lane?

Jejich program už byl na cestě do Sydney na jistou adresu, na místo, kde schovávali zákazníkům dopisy a na nic se neptali, jakmile se jim zaplatil malý nájem. Povrchová pošta čtvrté třídy. Na druhé kopii jsem vymazal většinu obsahu a do mezer jsem nahrál naši zprávu, nechal jsem toho jen tolik, aby to mohli identifikovat jako pravé zboží.

Bolelo mě zápěstí. Rád bych se zastavil, lehl si a usnul. Věděl jsem, že bych se brzy pustil a spadl, věděl jsem, že ty parádní černé boty, které jsem si koupil na večerní vystoupení v roli Eddieho Baxe, by ztratily oporu a stáhly by mne dolů do Nighttownu. Ale pak se mi v duchu zjevil on, jako nějaký laciný kostelní hologram, zářivý, zvětšenina čipu na jeho havajském tričku se vynořovala jako letecký snímek nějakého ztemnělého městského jádra.

A tak jsem následoval Čokla a Molly na cestě nebem Lo Teků, uplácáným a zfušovaným z trosek, o které nestál ani Nighttown.

Patro Smrti měřilo osm metrů na každé straně. Někáký obr natáhl v prostoru toho smetáku ocelový parket na předivu napnutých ocelových lan. Při každém pohybu skřehotal a pohyboval se, kýval a škubal, jak se Lo Tekové shromažďovali kolem ochozu. Parket časem zestríběl, vyleštěný dlouhým používáním, do hloubky pokrytý iniciálkami, hrozbami, vyznáními vášně. Ochoz visel na dalším svazku lan, která se ztrácela v temnotě, kam už nedopadala jasná záře dvou starobyklých lamp zavěšených nad Patrem.

Dívka se stejnými zuby, jako měl Čokl, skočila do Patra a dopadla na všechny čtyři. Prsa měla potetovaná indigovými spirálami. Přeběhla se smíchem Patro a pověsila se na kluka, který popíjel z litrovky nějakou tmavou tekutinu.

Lo Tekové měli rádi jizvy a tetování. A zuby. To, že osvětlovali Patro Smrti elektrinou, vybočovalo z jejich všeobecného stylu, vytvořeného ve jménu ... obřadnictví, stylu, umění? To jsem nevěděl, ale bylo mi jasné, že Patro je něco zvláštního. Vypadalo, jako by vznikalo po celé generace.

Pořád jsem měl tu nepoužitelnou bouchačku pod sakem. I když jsem neměl náboje, její váha a pevnost mě uklidňovaly. A najednou jsem si uvědomil, že nemám ponětí, co se děje, nebo co se stane. A to vlastně patřilo k mé hře, protože většinu života jsem strávil jako slepá schránka, která má být naplněna znalostmi jiných lidí a pak opět vyprázdněná; když se ze mne řinou umělé jazyky, kterým nerozumím. Velice technický hoch. To jistě.

Pak jsem si všiml, že se Lo Tekové zklidnili.

Stál zde, na pokraji pole světla a prohlížel si Patro Smrti a Lo Teky s klidem turisty. A když se naše oči poprvé setkaly a kmitlo v nich vzájemné poznání, paměť mi naskočila na jedno místo. Paříž, dlouhý elektrický mercedes klouže deštěm k Notre Dame; pojízdné skleníky, tváře Japonců za sklem, stovka Nikonů oživená slepým fototropismem, květiny oceli a broušeného skla. V jeho očích, jak mě tam našly, vrkaly stejné závěrky.

Ohlédl jsem se po Molly Miliónkovi, ale byla pryč.

Lo Tekové ustoupili, aby mohl vejít na parket. S úsměvem se uklonil a měkce si zůl sandály, zůstaly ležet dokonale srovnané, jeden vedle druhého, a pak sestoupil dolů na parket Patra Smrti. Šel ke mně, přes rozkymáčenou trampolínu z kovového šrotu, tak nenuceně jako kterýkoli turista ťapkající po umělohmotném plyši v jakémkoliv tuctovém hotelu.

Molly prudce vpadla do Patra.

Patro zaječelo.

Šlo to přes mikráky, pěkně zesílené, se vstupy na tlustých vinutých pružinách v koutech a kontaktních mikrofonech umístěných tu a tam na

rezavějících zbytků strojů. Lo Tekové někde měli zesilovač a syntezátor, a pak jsem si všiml nezřetelných tvarů ampliů nad sebou, nad tou krutou bílou záplavou.

Spustily bubny, elektronické, zesílený srdeční tep, pravidelný jako metronom.

Svlékla koženou bundu a holiny; měla tričko bez rukávů a na jejích hubených pažích se jemně rýsovaly obvody z Chiba City. Její kožené džíny se leskly v záplavě světla. Začala tančit.

Pokrčila kolena a býlími chodidly se opřela do zploštělého sudu od benzínu, a hned nato se Patro Smrti začalo pohupovat. Zvuk, který tím vznikl, připomínal konec světa, jako kdyby dráty nadnášející nebesa praskly a zkroutily se po obloze.

Přízpůsobil se a po několika úderech srdce se pohnul, s dokonalým odhadem pohybů Patra, jako muž, který překračuje z jednoho placáku na druhý v ozdobné zahradě.

Sňal vršek palce s půvabem člověka znalého dobrého vychování a hodil ho na ni. Vrhla se na břicho, překulila se, a sotva nad ní svistlo molekulární vlákno, vymrštila se a ocelové pařáty chňaply po světle jakoby v automatickém rituálu sebeobran.

Puls bubnů se zrychlil a ona vyrazila spolu s ním, temné vlasy divoce rozevláté kolem bezvýrazných stříbrných čoček, ústa sevřená, rty napjaté soustředěním. Patro Smrti hřmělo a řvalo, Lo Tekové křičeli vzrušením.

Strhnul vlákno do metr širokého, přízračně barevného kruhu a nastavil ho před sebe, ruku bez palce před svou hrudí. Štít.

Potom Molly něco uvolnila, něco uvnitř sama sebe, a to byl počátek jejího vzteklého tance. Skočila, přetočila se, udělala výpad stranou a oběma nohama přistála na litinovém motorovém bloku, který byl přidrátován přímo k jedné z visutých pružin. Přitiskl jsem si dlaně k uším a padl na kolena v závratí zvuků a myslel jsem, že Patro i tribuny padají dolů, dolů k Nighttownu, a už jsem nás viděl, jak všichni padáme trávou jako splašky a vybuchujeme na dlažbě jako shnilé ovoce. Ale lana vydržela a Patro Smrti se vzdouvalo a klesalo jako šílené ocelové moře. Molly na něm tančila.

A těsně před koncem, ještě než naposledy mrštil vláknem, spatřil jsem cosi na jeho tváři, výraz, který tam zřejmě nepatřil. Nebyl to strach a nebyl to hněv. Myslím, že to byla nevěra, ohromené nepochopení smíšené s čistě estetickým odporem k tomu, co viděl slyšel - a co se mu dělo. Stáhl rotující vlákno, přízračný kotouč se smrští do velikosti talíře, a pak pozvedl paži nad hlavu a mrštil jí dolů a hrot palce zamířil k Molly jako živá věc.

Patro ji sneslo dolů a molekulární vlákno přešlo těsně nad její hlavou, a pak se pozvedlo a postrčilo ho do cesty napjatému vláknem. Mělo mu neškodně přejít kolem hlavy a zapadnout do lůžka tvrdého jako diamant. Sebralo mu ruku těsně za zápěstím. Hned před ním byla v Patře mezera a on se do ní vrhnul jako skokan do vody, s podivným záměrným půvabem, poražený kamikaze na cestě do Nighttownu. Myslím, že se rozhodl ke skoku částečně proto, aby si vykoupil důstojnost několika vteřin ticha. Zabíla ho kulturním šokem.

Lo Tekové zařvali, ale někdo vypnul zesilovač a Molly zklidňovala Patro Smrti, tvář bíle bezvýraznou, a neustála, dokud se kymácení nezpomalilo, a pak už bylo slyšet sotva sténání kovu a skřípot rzi o rez.

Hledali jsme uříznutou ruku po celém Patře, ale nikdy jsme ji nenašli. Hezoučkový řez v kusu rezatého oceli v místech, kde vlákno vyletělo ven, bylo jediné, co jsme našli. Okraj byl čistý jako nový chróm.

Nikdy jsme se nedozvěděli, jestli Yakuza přistoupila na naše návrhy, nebo jestli vůbec tu zprávu dostali. Pokud vím, jejich program pořád ještě čeká na Eddie Bxe na polici v zadním kumbále obchodu se suvenýry na třetím podlaží Sydney-Central-5. Pravděpodobně prodali ten program Ono-Sendai už před několika měsíci. Ale možná že pirátovo vysílání zachytili, protože od té doby mě už nikdo nehledal a už je to skoro rok. Ale jestliže přijdou, budou mít před sebou dlouhý výstup temnotou, kolem Čoklových stráží, a já už teďka nevypadám jako Eddie Bax. Nechal jsem Molly, aby se o to postarala, s místním umrtvením. A moje nové zuby už skoro vyrostly.

Rozhodl jsem se, že zůstanu tady nahoře. Když jsem si prohlížel Patro Smrti, ještě než on přišel, cítil jsem, jak jsem prázdný. A věděl jsem, že už mě štve být schránkou. A tak teď lezu skoro každou noc dolů a navštěvuju Jonese.

My dva s Jonesem jsme teď partáci, dohromady s Molly. Ta se stará o naše obchody v Drome. Jones je pořád v oddycháči, ale má větší bazén a dává mi co týden čerstvou mořskou vodu. A má tolik fetu, kolik potřebuje. Pořád si povídá s dětmi pomocí toho světelného rámu, ale se mnou mluví přes novou displejovou jednotku, kterou jsem najal, lepší jednotku, než jakou měl ve válečném

námořnictvu.

My všichni dohromady teď vyděláváme pěkné peníze, mnohem víc peněz než jsem vydělával dřív, protože Jonesův Skvid dokáže přečíst stopy čehokoliv, co do mne kdokoli uskladnil, a předává mi to na display v jazyce, kterému rozumím. A tak jsme se toho spoustu dozvěděli o mých někdejších zákaznících. Jednoho dne si dám u chirurga vyřezat z mandlí všechn ten křemík a budu žít jen se svými vzpomínkami a se žádnými cizími, stejně jako všichni ostatní. To ale bude chvíli trvat.

Zatím je to tady nahoře fajn, cesta vzhůru do tmy, kouřím čínský filtry a poslouchám, jak kapky kondenzované páry pleskají do geodesiků. Opravdový klídek je tady nahoře, dokud se párek Lo Teků nerozhodne tancovat na Patře Smrti.

Je to taky poučný. S Jonesem, kterej mi pomáhá dávat věci dohromady, se stávám nejtechničtějším chlapcem na světě.